

РЕШЕНИЕ

№ 4025

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 17.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **1208** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба Вх. № 5265 от 08.02.2023г. по описа на АССГ, изпратена от административния орган, на И. Х. Ц., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. Т., срещу Решение № ПИ-32 от 31.01.2023г. на Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна, Жалба вх. № С230022-000-0017430/17.01.2023г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от И. Ц. срещу Разпореждане с изх. № С230022-137-0000228/13.01.2023г., издадено от Д. Д. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

Жалбоподателят излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено при допуснати съществени процесуални нарушения, противоречие с материалния закон и неправилно прилагане на института на давността. Твърди се, че жалбоподателят не е уведомяван за започналото принудително изпълнение като едва на дата 07.04.2022г. той е бил уведомен за образуваното изпълнително производство, като това обстоятелство не е отчетено от органите по приходите. Иска се отмяна на решението и потвърденото с него разпореждане. В съдебно заседание жалбата се поддържа изцяло чрез процесуален представител адв. Т., който претендира и съдебно-деловодни разноски.

Ответникът по жалбата, чрез упълномощения си процесуален представител юрк. М., изразява становище за неоснователност на оспорването и иска решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира съдебно-деловодни

разноски в размер на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище.

Административен съд София-град след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Срещу жалбоподателя в ТД на НАП- С. е образувано Изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. за неплатени от него установени и изискуеми публични вземания.

На 05.04.2022г. е депозирал Молба с вх. №С220022-000-0163235/05.04.2022г., с която иска да бъдат отписани по давност публични задължения по отношение на разнородни публични вземания и за задължителни осигурителни вноски, както и по три броя Наказателни постановления. На 06.04.2022 година публичен изпълнител при ТД на НАП- [населено място] издал Разпореждане № С-220022-035-0075630 година, с което частично прекратил производството по изпълнителното дело поради изтекла погасителна давност за 13 вземания и отказал да прекрати производството по изпълнителното дело за задължения, формирани от НП, Декларация образец б/ за 10 броя/.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТД на НАП С., който с Решение №ПИ-162/19.04.2022 г. е оставил жалбата без уважение. Решението е обжалвано пред Административен съд София-град и с Решение №6473/04.11.2022 г., постановено по адм. дело №4016/2022 г. по описа на АССГ, 9 състав, същото е отменено и административната преписка е върната на публичния изпълнител за ново разглеждане и произнасяне по възражение с вх. №С220022-000-0163235/05.04.2022 г.

В изпълнение на цитираното съдебно решение, на 13.01.2023 г., от страна на публичен изпълнител, е издадено Разпореждане с изх. № С230022-137-0000228/13.01.2023г., с което е постановен отказ за погасяване на публични задължения, произтичащи от следните изпълнителни титули: Декларация образец б с вх. № 220021301622367/21.03.2013г. за период 01.01.2012 г.-31.12.2012 г.; Наказателно постановление №23-000250/11.05.2015 г и Наказателно постановление №23-000512/11.05.2015г., и двете издадени от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, дирекция „Инспекция по труда“ С.-област и влезли в сила на 23.06.2015г., в общ размер на 13 079, 03 лв., от които 5476, 72 лв. – главница и 7602, 31 лв. – лихва, изчислена към датата на издаване на разпореждането.

С Решение № ПИ-32/31.01.2023г. Директорът ТД на НАП- [населено място] е оставил без уважение подадената жалба срещу Разпореждането за отказ за погасяване на публични държавни вземания поради изтекла давност. Решаващия орган приел, че към момента на постановяване на административния акт давността по отношение на процесните публични задължения не е изтекла. Органът мотивира решението си, като излага още, че с цел обезпечаване на вземанията, на 15.12.2018г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022-022-0105130/15.12.2018г. от Р. Г. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.. Установил е, че за задълженията, произтичащи от Декларация образец б с вх. № 220021301622367/21.03.2013г. за период 01.01.2012г. – 31.12.2012г., петгодишната давност е започнала да тече на 01.01.2014г., но същата е спряна с издаденото Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022-022-0105130/15.12.2018г. от Р. Г. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. и към момента на

постановяване на решението не е изтекла. По отношение на задълженията, произтичащи от Наказателни постановления № 23-000250/11.05.2015г. и № 23-000512/11.05.2015г., издадени от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, дирекция „Инспекция по труда“ С.-област, органът е заключил, че петгодишната давност е започнала да тече на 01.01.2016г., също е спряна с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022-022-0105130/15.12.2018г. и към момента на постановяване на решението не е изтекла.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства и като извърши проверка на законосъобразността на оспореното решение, намира за установено следното:

Оспорването, като направено в законово установения срок, от легитимирано лице с правен интерес и против акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Обжалваното Решение е издадено от О. М. - Директор на Териториална дирекция на НАП – С. и представлява валиден административен акт, доколкото материалната, териториалната или персоналната компетентност на издателя му не е оспорена по делото. Решението на Директора на ТД на НАП С. в случая е издадено в рамките на законоустановената компетентност на органа по място, по материя и по степен. Съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК, Директорът на ТД на НАП С., като компетентна териториална дирекция, в съответствие с правомощията си се е произнесъл с решение по оспореното пред него разпореждане. С оглед изложеното обжалваното решение представлява валиден административен акт.

Настоящият състав на съда намира, че оспореното Решение № ПИ - 32/31.01.2023г. е издадено в законоустановената писмена форма, съдържа изискуемите реквизити и е мотивирано.

Не се установят по делото и допуснати от административния орган съществени нарушения на процесуалните правила.

Спорът е правен и се отнася до приложението на института на погасителната давност за задълженията по Изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. по Декларация образец б с вх. № 220021301622367/21.03.2013г. за период 01.01.2012г.-31.12.2012г.; Наказателно постановление № 23-000250/11.05.2015г. и Наказателно постановление № 23-000512/11.05.2015г., и двете издадени от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, дирекция „Инспекция по труда“ С.-област и конкретно дали правилно директорът на ТД на НАП С. прилага разпоредбата на чл. 171, ал. 2 и чл. 172 от ДОПК.

За да се установи дали към датата на подаденото от жалбоподателя възражение, погасителната давност за принудително изпълнение на процесното вземане е изтекла, следва да се установи дали започналата да тече такава е била прекъсвана или спирана. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК, давността спира: 1./ когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2./ когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3./ когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4./ когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6./ когато е образувано наказателно

производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като съгласно, ал. 3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ - налагането на запор или възбрана, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и др. В изпълнителното производство давността се прекъсва многократно, с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ, след което прекъсване започва да тече нова давност. За да предизвикат действията на публичния изпълнител прекъсване, то тези действия следва да са били сведени до знанието на длъжника. Позоваването на предвидената в закона погасителна давност е средство за защита на длъжника. Ето защо всяко действие, с което давността се прекъсва, следва да е доведено предварително до неговото знание. Лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на вискателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът да е узнал за това. Само тези действия, които са сведени до знанието му, могат да послужат за прекъсване на давността. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 7/15.04.2021 г. на Върховния административен съд на Република България - ОСС от I и II колегия на ВАС, по Тълкувателно дело № 8/2019 г. Последното сочи, че действията по образуване на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от ДОПК и изпращане на съобщение по реда на чл. 221 от ДОПК не са действия прекъсващи давността за принудително изпълнение.

Първото същинско действие на компетентния орган по принудително изпълнение е съобщение по чл. 221 от ДОПК за доброволно изпълнение с изх. № С170022-048-0033242/07.03.2017г., за което обаче липсват данни да е получено, но същото действие не е довело до прекъсване на давността.

Следващо действие на компетентния орган по принудително изпълнение е налагането на обезпечителни мерки с Постановление изх. № С180022-022-0105130/15.12.2018г. от Р. Г. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление, находящи се търговските банки, подробно посочени в Постановлението, за сумата от 9 566, 27 лв. и запор върху МПС, собственост на жалбоподателя, с подробно посочени в постановлението идентификационни данни, но по преписката не се съдържат доказателства, това действие да е било надлежно съобщено на жалбоподателя, предвид което същото не е прекъсвало давността по чл. 172, ал. 2 от ДОПК.

Лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на вискателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът да е узнал за това. Не са представени доказателства, че са изпратени до жалбоподателя и, че същият не ги е получил, поради непотърсена пратка

или не доставена по други причини. В тежест на административния орган е да представи доказателства относно приетите от него в решението за настъпили факти, а именно, че Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022-022-0105130/15.12.2018г. е връчено на длъжника и на банките и че е произвело действие - арг. от чл. 202, ал. 1 ДОПК вр., ал. 2 и, ал. 3 от ДОПК. В аспекта на даденото тълкуване относно актовете на публичния изпълнител, които имат за правна последица прекъсването на давността и поставеното условие, тези актове да са достигали до знанието на длъжника, съдът намира, че не е доказан факта на узнаването за издаденото от публичния изпълнител Постановления за налагане на обезпечителни мерки с изх. изх. № С180022-022-0105130/15.12.2018г., поради което и същото не е произвело действие по отношение на длъжника и съответното не е налице прекъсване на давността по отношение на посочените задължения в Разпореждане с изх. № С230022-137-0000228/13.01.2023г. Така оспорваният е бил лишен от правото си да узнае за наложените обезпечителни мерки и съответно да може да предприеме действия за защита срещу тях.

По отношение на публични задължения, произтичащи от Наказателно постановление № 23-000250/11.05.2015г. и Наказателно постановление № 23-000512/11.05.2015г., и двете издадени от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, дирекция „Инспекция по труда“ С.-област, съдът намира за основателни наведените в жалбата доводи, че известие за доставка № PS 1000 02TB5G9, приложено в административната преписка е адресирано до ЕТ „Сириус– 2000 Иво Цветков“, но не на адреса, на който е регистриран едноличният търговец. От известието за доставяне не става ясно и кой е получил наказателните постановления и в какво качество.

По изложените съображения, следва да се приеме, че решението на Директора на ТД на НАП, [населено място] и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни и следва да бъдат отменени, като преписката се върне на публичния изпълнител за ново произнасяне и постановяване на разпореждане, с което да прекрати поради изтекла давност, публични задължения на И. Х. Ц., произтичащи от следните изпълнителни титули: Декларация образец 6 с вх. № 220021301622367/21.03.2013г. за период 01.01.2012г.-31.12.2012г.; Наказателно постановление № 23-000250/11.05.2015г. и Наказателно постановление № 23-000512/11.05.2015г., и двете издадени от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, дирекция „Инспекция по труда“ С.-област в общ размер на 13 079, 03 лв., от които 5476, 72 лв. – главница и 7602, 31 лв. – лихва.

С оглед изхода от спора, жалбоподателят има право на сторените в производството разноски, които съгласно приложен списък и доказателства към него. Същите възлизат на 1636 лв., от които 10 лв. държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер на 1626 лв., по чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, съобразно материалния интерес по делото 13 622,98 лв. по представена справка за задълженията към 17.05.2023г. на И. Х. Ц.. Съдът намира, че направеното възражение за прекомерност на адвокатския хонорар е неоснователно, с оглед действителната фактическа и правна сложност на делото и материалния интерес по него.

Така мотивиран и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд София град, 63 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-32 ОТ 31.01.2023г. на Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна, Жалба вх. № С230022-000-0017430/17.01.2023 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от И. Ц. срещу Разпореждане с изх. №С230022-137-0000228/13.01.2023г., издадено от Д. Д. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ВРЪЩА преписката за произнасяне по Жалба вх. № С230022-000-0017430/17.01.2023г. по описа на НАП С., подадена от И. Ц., съобразно мотивите на решението.

ОСЪЖДА Териториална Дирекция на НАП-С., да заплати на И. Х. Ц., ЕГН [ЕГН] сумата от 1636 /хиляда шестстотин тридесет и шест/ лева съдебно-деловодни разноски в производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: